

kyně z prodeje strojů, jež tvořily příslušenství prodané nemovitosti. Ustanovení § 1416 obč. zák. zde nedopadá, poněvadž tu nejde o dobrovolné placení, nýbrž o exekuční realizaci práva zástavního pro pohledávku jen částečně krytou.

Čís. 12363.

Opomenutí soudu, jenž schválil dražební podmínky uchylující se od předpisu § 150 ex. ř. v otázce převzetí nájemního práva bez započtení na nejvyšší podání, nenařídív podle § 162 ex. ř. rok k určení dražebních podmínek, není důvodem zmatečnosti, nýbrž jest jen důvodem k rekursu osobám dotčeným tímto postupem soudu. Nepodaly-li, ač usnesení schvalující dražební podmínky bylo jim řádně doručeno, proti němu rekurs, způsobily, že dražební podmínky, přičící se normálním podmínkám, nabyly moci práva, a nemohou své opomenutí napravití teprve opravným prostředkem proti rozvrhovému usnesení.

(Rozh. ze dne 16. února 1933, R II 386/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost uvedl s o u d p r v é s t o l i c e pod 1) B 2) rozvrhového usnesení, že v pořadí knihovním přebírá vydražitel výměnu Anny O-ové bez započtení na nejvyšší podání, a dále uvedl ke konci usnesení, že na prázdno vycházejí ostatní věřitelé, tedy i Marie Z-ová a že bude její nájemní právo vymazáno. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu Marie Z-ové, zrušil napadené usnesení, pokud rozhodovalo o nájemním právu Marie Z-ové a doplnil výrok rozvrhového usnesení podle II B 1) větou: »Rovněž přebírá vydražitel bez započtení na nejvyšší podání právo nájemní Marie Z-ové z nájemní smlouvy ze dne 14. ledna 1927.« D ů v o d y: Podle dražebních podmínek schválených exekučním soudem, jež však přijal i vydražitel podpisem při dražebním roku, a to dle odst. 3) měl vydražitel převzít bez započtení na nejvyšší podání stěžovatelčino právo nájemní. Neprávem proto exekuční soud prohlásil, že se nájemní právo vymaže, poněvadž prý pro ně není z nejvyššího podání úhrady.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu vydražitelky.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest opřen v podstatě o to, že dražební podmínky v bodě třetím nevyhovují ustanovení § 150 ex. ř., poněvadž nájemní právo Marie Z-ové, vložené pod položkou č. 14 v knihovní vložce č. 262 vázne až z a pohledávkou vymáhající věřitelky, 17.000 Kč pod kn. pol. 9, pro kterou jest právě dražební řízení vedeno, a jest tudíž ustanovení podmínek, podle něhož má býti nájemní právo toto vydražitelem převzato b e z e s r á Ź k y z nejvyššího podání, nejen nezákonné, nýbrž i pro zmatečnost neplatné, neboť o dražebních podmínkách, obsahujících tuto úchytku od zákonných ustanovení, nebyl stanoven rok k jed-

nání. Dovolací rekurs není opodstatněn. Jest sice přisvědčiti vývodům dovolacího rekursu, že prvý soud měl v projednávaném případě při dražebních podmínkách, uchylujících se od předpisu § 150 ex. ř. v otázce převzetí nájemního práva Marie Z-ové bez započtení z nejvyššího podání naříditi rok k určení dražebních podmínek podle § 162 ex. ř. Než toto opomenutí nezakládá důvod zmatečnosti, jak dovozuje dovolací rekurs, nýbrž mohlo býti jen důvodem k rekursu osobám dotčeným postupem exekučního soudu. Stěžovatelce bylo usnesení exekučního soudu, schvalující dražební podmínky odchýlné od ustanovení § 150 ex. ř. bez provedení roku k jich určení, doručeno dne 6. února 1932 (Form. č. 227/87) a měla tedy možnost napadnouti je rekuresem po rozumu § 65 ex. ř. Opomenula-li to a tím způsobila, že dražební podmínky, příčíci se podmínkám normálním, nabyly moci práva, nemůže své opomenutí napravit teprve opravným prostředkem proti rozvrhovému usnesení. Stěžovatelkou zdůrazňovaná okolnost, že nájemnímu právu Marie Z-ové předchází podle knihovního stavu pohledávky ve výši 170.000 Kč, že nejvyšší podání dosáhlo jen 95.000 Kč, takže pro nájemní právo Marie Z-ové není úhrady, nemá významu, poněvadž právo toto, které stěžovatelka jako vydražitelka přejímá bez započtení z nejvyššího podání, bylo celou svou odhadní hodnotou 3.500 Kč odečteno od odhadní hodnoty domu 150.000 Kč.

Čís. 12364.

Výpomocný zaměstnanec s denním platem nepodléhá kolektivní smlouvě zaměstnanců nemocenských pojišťoven.

Individuelní úmluva okresní nemocenské pojišťovny s jejím zaměstnancem o úpravě jeho služebních poměrů a požitků jest zásadně dovolena, třebaže se odchyluje ve prospěch zaměstnavatelky od kolektivní smlouvy.

Usnesení o výpovědi zaměstnance, jež učinilo jen představenstvo okresní nemocenské pojišťovny za platnosti zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n., nepozbylo účinnosti tím, že bylo provedeno teprve za platnosti zákona ze dne 8. listopadu 1928, čís. 184 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 16. února 1933, Rv II 427/31.)

Žalobce byl přijat podle usnesení žalované Okresní nemocenské pojišťovny dne 4. února 1927 do jejích služeb jako písařská síla za denní plat 30 Kč, nedostal dekret a nebyl podřízen kolektivní smlouvě. Žalobce za nemoci v roce 1928, počínajíc 25. červnem pobíral nemocenské podle zákona o nemocenském pojištění, a nepostupoval za nemoci v platu. Počínajíc 1. únorem 1928 byl plat žalobci zvýšen na 950 Kč měsíčně, což mu bylo sděleno přípisem ze dne 30. ledna 1928 s tím, že se služební poměr výlučně řídí podle zákona o obchodních pomocnících, odchylky od tohoto zákona mohou býti umluveny případ k případu.